

[Oluf Pedersen.]

Den anden mulighed, den, vi kender fra 1951, består i en begrænsning af købekraften gennem nye skatter. Sidst fik vi en milliard i nye skatter. Det var efter min mening en meget stram kur, der medførte nedgang i produktionen og skabte betydelig arbejdsløshed. Jeg mener, vi også skulle kunne blive enige om, at dette middel bør afvises.

Så kan man sige, at besparelserne er det bedste middel at anvende, og jeg indrømmer, at det er et udmærket middel. Vi har fra vor side hele tiden talt om besparelser, men vi har ikke fået ret megen tilslutning. Een ting synes jeg i alt fald man skal være klar over, og det er, at besparelserne, når det gælder det offentlige, tager deres tid. Jeg har med stor tilfredshed noteret, at også den højtærede finansminister synes at være klar over, at der skal spares, ja, jeg har endogså bemærket, at den højtærede finansminister, såvidt man har kunnet se af referatet af et foredrag i Nationaløkonomisk Forening, har fremsat den tanke, at man skulle søge at bringe statsfinansieringen til ophør. Ja, det er en tanke, som vi andre har haft længe, og vi hilser med den allerstørste tilfredshed, at man søger frem ad den vej. Men som sagt anerkender vi, at besparelsens vej er lang. Den kunstige købekraft, som stammer fra kronenedskæringen og dennes eftervirkninger, må begrænses; denne kunstige købekraft samt statsfinansieringen med billige lån er efter vor opfattelse hovedårsagerne til den krise, vi står i.

Den tredje mulighed, den, som vi i retsforbundet foretrækker, og som, såvidt jeg kan se, nu foreslås af den socialdemokratiske regering — er en varig grundskyld på 1 pct. og en forøget bygningsskat, som inddrager en del af huslejestigningen, men som gradvis ophæves igen. Grundskyldens beløb mener jeg dog bør bindes til anvendelse til senere skattenedsættelse. Jeg vil antage, at en grundskyld på 80 mill. kr. ville binde en købekraft på ca. 1½ milliard kr., 1½—2 milliarder, sagde det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen for et par dage siden her i tinget, og det er næppe så meget forkert. Det vil sige, at grundskylden binder med langt mere end selve beløbet, og det er det, der gør netop grundskylden til et velgnet middel i den nuværende situation. Fra anden side spørger man så: Hvordan

kan man dog finde på det i dag? Nej, hvorfor skulle man dog bruge det middel, som i dag er det eneste, der duer? Det er netop midlet i situationen, som den er.

Det foreliggende forslag tager jo ikke blot sigte på huslejen, det sigter også mod en økonomisk sanering. Begrundelsen for, at man gennemfører en sådan lov, er dels, at man vil inddrage den købekraft, som allerede er opstået ved de forhøjede ejendomspriser, dels at man vil inddrage en del af den værdistigning, som endnu ikke er kommet, men som kunne ventes, dersom man ikke gennemførte et lovforslag som dette.

Da regeringens lovforslag er på linie med det, vi før har foreslået — såvel under den tidligere regering, i 1951, som den nuværende — er det klart, at vi må anbefale forslaget. Jeg vil dog understrege, at vort forslag dengang indeholdt den bestemmelse, at det indkomne beløb skulle anvendes til nedsettelse af told og forbrugsafgifter, og det må vi stadig fastholde. Heller ikke efter regeringens forslag skal det, der kommer ind, hverken bygningsafgiften eller 1 pct. grundskyld, bruges til huslejeudligning; jeg mener at have forstået finansministeren rigtigt, når jeg siger, at beløbet skal lægges til side, og jeg vil henstille til finansministeren at finde en form, hvorunder det kan bindes til senere skattenedsættelse. I 1951 gik vi som sagt ind for midlertidigt at binde beløbet, og det kan vi selvfølgelig også gøre med til nu, mod at beløbet henligger til senere skattenedsættelse.

Da retsforbundet ønsker at bevare kronens værdi og ønsker at medvirke til en økonomisk sanering, men samtidig hurtigst muligt vil bort fra den høje diskonto, bort fra den kreditstramning, som er så ødelæggende for erhvervslivet, skal jeg på mit partis vegne anbefale de fremsatte lovforslag, som efter vor opfattelse må siges at være udtryk for det rigtige middel, til tingets velvillige behandling.

Indenrigs- og boligministeren (Kjærboel).

Det er let forståeligt, at lovforslag som disse må give anledning til fremsættelse af forskellige synspunkter. De problemer, som berøres, optager jo hele befolkningen, da der ikke er nogen medborger, som huslejespørgsmål og boligproblemer ikke berører